

Παράκληση Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης

Ο Ιερέυς: Ευλογητός ο Θεός ημών πάντοτε, νύν καί αεί καί εις τούς αιώνας τών αιώνων.

Ο Αναγνώστης: Αμήν.

Ψαλμός ρμβ´ (142)

Κύριε, εισάκουσον τής προσευχής μου, ενώτισαι τήν δέησίν μου εν τή αληθεία σου, εισάκουσόν μου εν τή δικαιοσύνη σου καί μή εισέλθης εις κρίσιν μετά τού δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιόν σου πάς ζών. ότι κατεδίωξεν ο εχθρός τήν ψυχήν μου, εταπείνωσεν εις γήν τήν ζωήν μου, εκάθισε μέ εν σκοτεινοίς ως νεκρούς αιώνος καί ηκηδίασεν έπ εμέ τό πνεύμά μου, εν εμοί εταράχθη η καρδιά μου. Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοίς έργοις σου, εν ποιήμασι τών χειρών σου εμελέτων. Διεπέτασα πρός σέ τάς χείράς μου, η ψυχή μου ως γή άνυδρος σοί.

Ταχύ εισάκουσόν μου, Κύριε, εξέλιπε τό πνεύμά μου μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου άπ εμού, καί ομοιωθήσομαι τοίς καταβαίνουσιν εις λάκκον. ακουστόν ποιήσον μοί τό πρωί τό έλεός σου, ότι επί σοί ήλπισα γνώρισον μοί, Κύριε, οδόν, εν ή πορεύσομαι, ότι πρός σέ ήρα τήν ψυχήν μου εξελού μέ εκ τών εχθρών μου, Κύριε, ότι πρός σέ κατέφυγον. δίδαξον μέ τού ποιείν τό θέλημά σου, ότι σύ ει ο Θεός μου τό πνεύμά σου τό αγαθόν οδηγήσει μέ εν γή ευθεία. Ένεκεν τού ονόματός σου, Κύριε, ζήσεις μέ, εν τή δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ

θλίψεως τήν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθροὺς μου καὶ ἀπολείς πάντας τοὺς θλίβοντας τήν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλος σου εἰμι.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος α΄. Εὐξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλείσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσαν μέ, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτοῦς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἐστὶ θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια.

Ἦχος δ΄. Ὁ υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοὺς Ὀρθοδόξων βασιλέων προστάτας, οἱ συνεχόμενοι δεινοῖς ἀνυποίστοις, ἐκλιπαροῦντες κράξωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς Κωνσταντίνε μέγιστε, καὶ θεοφρον Ἐλένη, λιταῖς ὑμῶν, Θεοστεπτοι, πάσης ρύσασθε βλάβης, καὶ ἐκ δεινῶν λυτρώσασθε ἡμᾶς, ὡς πρεσβευταὶ αἰὲ ἡμῶν θερμοτατοὶ.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

(Τὸ αὐτὸ ἢ τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ, ἐν ᾧ ἡ Παράκλησις ψάλλεται).
Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἦχος δ΄. Ὁ υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῆ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἀμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν ἐν μετάνοια κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς. Δέσποινα βοήθησον, ἐφ ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεύσον ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψεις σοὺς δούλους κενούς. Σέ γάρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ψαλμὸς ν΄ (50)

Ἐλέησον μέ, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημα μου ἐπὶ πλείον πλύνον μέ ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισον μέ. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαι σέ. Ἰδοὺ γάρ ἐν ἀνομίαις συνέληφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησε μέ ἡ μήτηρ μου. Ἰδοὺ γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἀδηλα καὶ τὰ κρύφια

της σοφίας σου εδήλωσας μοί. Ραντιείς μέ υσώπω, καί καθαρισθήσομαι, πλυνείς μέ, καί υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ακουτιείς μοί αγαλλίασιν καί ευφροσύνην, αγαλλιάσονται οστέα τεταπεινωμένα. Αποστρεψον τό πρόσωπόν σου από τών αμαρτιών μου καί πάσας τάς ανομίας μου εξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον εν εμοί, ο Θεός, καί πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοίς εγκάτοις μου.

Μή απορρίψης μέ από τού προσώπου σου καί τό πνεύμά σου τό άγιον μή αντανέλης άπ εμού. Απόδος μοί τήν αγαλλίασιν τού σωτηρίου σου καί πνεύματι ηγεμονικώ στήριξον μέ. Διδάξω ανόμους τάς οδούς σου, καί ασεβείς επί σέ επιστρέψουσι. Ρύσαι μέ εξ αιμάτων ο Θεός, ο Θεός τής σωτηρίας μουαγαλλιάσεται η γλώσσά μου τήν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τά χείλη μου ανοίξεις, καί τό στόμα μου αναγγελεί τήν αίνεσίη σου. Ότι ει ηθέλησας θυσίαν, έδωκα ανολοκαυτώματα ουκ ευδοκήσεις. Θυσία τώ Θεώ πνεύμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουδενώσει. Αγάθυνον, Κύριε, εν τή ευδοκία σου τήν Σιών, καί οικοδομηθήτω τά τείχη Ιερουσαλήμ τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν καί ολοκαυτώματα τότε ανοίσουσιν επί τό θυσιαστήριον σου μόσχους.

Παρακλητικός Κανών Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης

Είτα ψάλλομεν τάς Ωδάς τού Κανόνος.

Ωδή ά΄. Ήχος πλ. δ΄. Υγράν διοδεύσας.

Κυριέ της δόξης καί Βασιλεύ, τής κυριευούσης, ασθενείας μέ χαλεπής, τών σεπτών Ανάκτων ικεσίαις, τόν σόν ικέτην ευσπλάγχχως απάλλαξον.

Ως όντως εγένου σύ εραστής, Κωνσταντίνε μέγα, βασιλείας τών ουρανών, ούτω τόν σόν δούλον βασιλεύειν, κατά παθών καί δαιμόνων αξίωσον.

Νοός μου τό σκότος ταίς σαίς ευχαίς, Ελένη θεοφρον, καταλάμπρυνον ταίς φαιδραίς, άς απολαμβάνεις αεννάως, θεαρχικάς ουρανίας λαμπρότητας.

Θεοτοκίον

Σύ όντως τής θείας ανατολής, υπάρχουσα Πύλη, πύλας ανοιξόν μοί Αγνή, μετανοίας αληθούς καί εκ πυλών μέ, τής αμαρτίας λιταίς σου εξάρπασον.

Ωδή γ΄. Ουρανίας απίδος

Τυχείν σπεύσας ενθέων, ανταμοιβών, Πάνσεπτε, πλάνην σύ κατέλιπες καί σκότος πατροπαράδοτον? καμέ ούν δέομαι, δαιμονικής σαίς πρεσβείαις, πλάνης σκοτιζούσης μου τόν νούν απάλλαξον.

Από πάσης ανάγκης, καί τών δεινών λύτρωσαι, άπαντάς τους πίστει Ελένη, σοί

καταφεύγοντας, ταίς ικεσίαις σου, τυρός τόν τεχθέντα αφράστως, καί σταυρόν καί θάνατον, καθυπομείναντα.

Ναόν θείον, Ελένη, εν τή Σιών κτίσασα, καί τό αρραγές χριστιανών, θείον τρόπαιον, σύ φανερώσασα, υπέρ ημών εκδυσώπει, άπραγη καί άτρεπτον, τήν πίστιν τηρήσασθαι.

Θεοτοκίον

Τόν βυθώ αμαρτίας, διηνεκών κείμενον, δούλόν σου Παρθένε, ως εύσπλαγχνος, σύ εξέγειρον σώσον μέ οίκτειρον. Σύ γάρ λιμήν τών εν ζάλη, καί τών πεπτωκότων, θεία αντίληψις.

Ωδή δ´. Εισακήκοα, Κύριε

Ιλασμόν καί συγχώρησιν, τόν παμβασιλέα Θεόν ικέτευε, τών παισμάτων μοί δωρήσασθαι, Κωνσταντίνε Μέδων άγιωτατε.

Νύν ανάκτων τό καύχημα, θείε Κωνσταντίνε, φωτί παρίστασαι, τής Τριάδος τάς ψυχάς ημών, καταλάμπων θείαις ικεσίαις σου.

Όντως Μέδων παμπόθητε, σύ τών Ορθοδόξων ει τό κραταίωμα, τών πτωχών μέγας υπέρμαχος, καί τών αιχμαλώτων η αναρρυσις.

Θεοτοκίον

Νύν ψυχήν μου Πανάχραντε, τήν εσκοτισμένην τοίς παραπτώμασι, ως Θεόν σαρκί κυήσασα, φωτί ουρανίω καταλάματρυνον.

Ωδή ε´. Φώτισον ημάς

Έλαβες, Σεπτέ, εκ Θεού σοφίαν άμετρον, καί τού Σολομώντος τήν φρόνησιν? διό σοφία λιταίς σου, θεία μέ καταγλάϊσον.

Λάμπρυνον στολήν, τής ψυχής μου, Ισαπόστολε, ήν παθών κηλίσιν ημαύρωσα, καί εις νυμφώνα, τού Υψίστου μέ εισάγαγε.

Έφερες εις φώς, τόν κρυπτόμενον εν έτεσι, πλείστοις τού Σωτήρος τάφον τόν άγιον, όν προσκυνήσαι, ώ Ελένη μέ αξίωσον.

Θεοτοκίον

Νέφη τών παθών, αποσόβησον, Πανάχραντε, ως φωτός νεφέλη υπάρχουσα, εκ τής ψυχής μου, καί σή αίγλη μέ καταύγασον.

Ωδή στ´. Τήν δέησιν εκχεώ

Ήθροισας, Κωνσταντίνε θεοφρον, εν Συνόδω τόν χορόν τών πατέρων, καί δι αυτών τάς καρδίας απάντων, πίστεως θείας, τοίς νόμοις εστήριξας αξίωσον ούν καί ημάς, τού φυλάττειν τήν πίστιν αμόλυντον.

Νούν σου, θεοφρον, εις τόν Πλάστην στηρίξας, τόν τοίς πάσι παρέχοντα τόν βίον, ειδικής καί ματαίου θρησκείας, απεσκοράκισας όλως σεβάσματα εύχου δέ καί υπέρ ημών, ακλινείς εν τή πίστει φυλάττεσθαι.

Άφθορον πολιτείαν ποθούσα, τήν θεοδοτον ησπάσθης θρησκείαν τώ Βασιλεί δέν τών αιώνων, Ελένη, υποταχθείσα χορεύεις αιώνια, πρεσβεύουσα υπέρ ημών, τών πιστώσ εκτελούντων τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Νήχεται, πανακήρατε Κόρη, η πανάθλιος ψυχή μου κακίαις διό λουτρών μετανοίας τελείας, καί τοίς κρουνούς τών δακρύων καθάρισον καί σώσον μέ τόν δυστυχή, επί σέ αδιστάκτως προστρέχοντα.

Εκ θλίψεων καί εκ παντοίων κινδύνων καί νόσων, Ισαπόστολοι θείοι, ρύσασθε ημάς τούς πιστώσ, γεραίροντες, λιταίς υμών πρός Θεόν ταίς ενθήρμοις.

Καί τό Θεοτοκίον

Επιβλεψον, εν ευμενεία, πανύμνητε Θεοτόκε, επί τήν εμήν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν, καί ίασαι τής ψυχής μου τό άλγος.

Ο Ιερέύς μνημονεύει. Είτα τό Κοντάκιον. Ήχος γ΄.

Κωνσταντίνος σήμερον, σύν τή μητρί τή Ελένη, τόν Σταυρόν εμφαίνουσι, τό πανσεβάσμιον Ξύλον, πάντων μέν τών Ιουδαίων, αισχύνην όντα, όπλον δέ, πιστών ανάκτων κατ εναντίων δί ημάς γάρ ανεδείχθη, σημείον μέγα, καί εν πολέμοις φρικτόν.

Καί ευθύς τό Προκείμενον. Ήχος δ΄.

Ύψωσα εκλεκτόν εκ τού λαού μου εν ελαίω αγίω μου έχρισα αυτόν.

Στίχος: Υπέταξε λαούς ημίν καί έθνη υπό τούς πόδας ημών.

Παρακλητικός Κανών Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης

Ευαγγελίον. Εκ τού κατά Ματθαίον (ιστ΄ 13-19)

Τώ καιρώ εκείνω, ελθών ο Ιησούς εις τά μέρη Καισαρείας τής Φιλίππου, ηρώτα τούς μαθητάς αυτού λέγων Τίνα μέ λέγουσιν οι άνθρωποι είναι τόν Υιόν τού ανθρώπου; Οι δέ είπον Οι μέν Ιωάννην τόν Βαπτιστήν, άλλοι δέ Ηλίαν έτεροι δέ Ιερεμίαν, ή ένα τών Προφητών. Λέγει αυτοίς Υμείς δέ τίνα μέ λέγετε είναι; Αποκριθείς δέ Σίμων Πέτρος, είπε Σύ ει ο Χριστός, ο Υιός τού Θεού τού ζώντος.

Καί αποκριθείς ο Ιησούς, είπεν αυτώ Μακάριος ει, Σίμων βάρ Ιωνά, ότι σάρξ καί αίμα ουκ απεκάλυψε σοί, αλλ ο Πατήρ μου ο εν τοίς ουρανοίς. Καγώ δέ σοί λέγω, ότι σύ ει Πέτρος, καί επί ταύτη τή πέτρα οικοδομήσω μου τήν Εκκλησίαν,

καί πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής καί δώσω σοί τάς κλείς τής βασιλείας τών ουρανών καί ό εάν δήσης επί τής γής, έσται δεδεμένον εν τοίς ουρανοίς, καί ό εάν λύσης επί τής γής, έσται λελυμένον εν τοίς ουρανοίς.

Δόξα Πατρί καί Υιώ καί Αγίω Πνεύματι.

Ταίς τών Θεοστέπτων πρεσβείαις, Ελεήμον, εξάλειψον τά πλήθη, τών εμών εγκλημάτων.

Καί νύν καί αεί καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Ταίς τής Θεοτόκου πρεσβείαις, Ελεήμον, εξάλειψον τά πλήθη, τών εμών εγκλημάτων.

Στίχος: Ελεήμον, ελέησον μέ ο Θεός κατά τό μέγα έλεός σου καί κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου εξάλειψον τό ανόμημά μου.

Ήχος πλ. Β΄. Μεταβολή τών θλιβομένων

Μεταβολή τών αιχμαλώτων, ανόρθωσιν τών πεπτωκότων υπάρχοντες, Βασιλείς θεοφόροι, σώσατε Πόλιν καί λαόν, τών πολεμουμένων οι προστάται, καί ανορθωταί τυραννουμένων, ταίς θείαις ημών εντεύξεσι.

Ο Ιερεύς:

Σώσον ο Θεός τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου επισκεψαι τόν κόσμον σου εν ελέει καί οικτιρμοίς. Υψωσον κέρας Χριστιανών ορθοδόξων καί καταπεμψον εφ ημάς τά ελέη σου τά πλούσια πρεσβείαις τής παναχράντου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου καί Αειπαρθένου Μαρίας δυνάμει τού Τιμίου καί Ζωοποιού Σταυρού προστασίαις τών τιμίων επουρανίων Δυνάμεων Ασωμάτων ικεσίαις τού Τιμίου καί Ενδόξου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστού Ιωάννου τών αγίων ενδόξων καί πανευφήμων Αποστόλων ών εν Αγίοις Πατέρων ημών, μεγάλων ιεραρχών καί οικουμενικών διδασκάλων Βασιλείου τού Μεγάλου, Γρηγορίου τού Θεολόγου καί Ιωάννου τού Χρυσοστόμου, Αθανασίου καί Κυρίλλου, Ιωάννου τού Ελεήμονος, πατριαρχών Αλεξανδρείας.

Νικολάου τού εν Μύροις, Σπυρίδωνος επισκόπου Τριμυθούντος, τών Θαυματουργών τών αγίων ενδόξων μεγαλομαρτύρων Γεωργίου τού Τροπαιοφόρου, Δημητρίου τού Μυροβλήτου, Θεοδώρων Τύρωνος καί Στρατηλάτου, τών ιερομαρτύρων Χαραλάμπους καί Ελευθερίου, τών αγίων ενδόξων καί καλλινίκων Μαρτύρων. Τών οσίων καί θεοφόρων Πατέρων ημών. Τών αγίων καί δικαίων θεοπατόρων Ιωακείμ καί Άννης. Τού αγίου . (τής ημέρας), καί πάντων σου τών Αγίων. Ικετεύομεν σέ, μόνε πολυέλεε Κύριε.

Επάκουσον ημών τών αμαρτωλών δεομένων σου καί ελέησον ημάς.

Ωδή ζ´. Παίδες Εβραίων

Ἄναξ, τό κλέος ανεδείχθης, τών ανάκτων σκηνώματα δ αγγέλων, κατοίκων τών πιστώσ, ημών σέ ανυμνούντων, τό κοσμικόν κλυδώνιον, καταπράϋνον λιταίς σου.

Κύριος στέφανον, ώ άναξ, απονέμει σοί γενναίως καθελόντι, τών ειδώλων βωμούς, καί πάντας τούς ανθρώπους, εις πίστιν οδηγήσαντι, τήν ορθήν καί παναγίαν.

Τίς διηγήσεται, Ελένη, ούς υπέστης θεοφιλείς αγώνας, υπέρ πίστεως, ήν ηγάπησας, εν ταύτη ούν στερέωσον, σαίς λιταίς τούς σούς οικέτας.

Θεοτοκίον

Ἄχραντε Κόρη, αμαρτάνων, καί δουλούμενος απόποις συνηθείαις, τή σεπτή σου αεί, προστρέχω συμπαθεία, απηλπισμένον σώσον μέ, ματρικαίς σου ικεσίαις.

Ωδή ά´. Τόν Βασιλέα

Σοί Κωνσταντίνε, καταφεύγων ο τάλας, ανακούφισιν απολαβείν ελπίζω, τών κακών ών πάσχω, ταίς θείαις σου πρεσβείαις.

Γραπτούς τους ύμνους, ευλαβώς σοί προσφέρω, ικετεύων, ώ άναξ, όπως σώσας, εκ τών ενοχλούντων, εχθρών μέ σαίς πρεσβείαις.

Ευσεβοφρόνως, οι φιλέορτοι δεύτε, προσπελάσωμεν Ελένη τά θεία, όπως νοσημάτων, ρυσθώμεν καί κινδύνων.

Θεοτοκίον

Ρανίδα στάξον, θείας γνώσεως, Κόρη, εκ τών άνω μοί ως τάξας σοφίας, χορηγόν τόν θείον, καί φώτισον τόν νούν μου.

Ωδή θ´. Κυρίως Θεοτόκον

Αγίως τήν ζωήν σου, τελέσας, Κωνσταντίνε, σύν τοίς αγίοις οικείν κατηξίωσαι, υπέρ ημών ικετεύων, τόν Παντοκράτορα.

Ιάματα παντοία, βλύζει η εικών σου, καί απελαύνει τυράννων φρυάγματα, ώ Κωνσταντίνε, διό σέ πίστει γεραίρομεν.

Ρύσαι εκ κινδύνων, πάντας, ώ Ελένη, τούς μετά πίστεως σοί προστρέχοντας, καί εκ τών νόσων απάλλαξον, ταίς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Ω Θεοτόκε Κόρη, πυρός αιωνίου, τούς προσκυνούντας τόν τόκον σου, λύτρωσαι. Σύ γάρ ημών ει προστάτις, τών ανυμνούντων σέ.

Άξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σέ τήν Θεοτόκον, τήν αἰμακάριστον καί παναμώμητον καί μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τήν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ καί ενδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τήν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκούσαν τήν ὄντως Θεοτόκον σέ μεγαλύνομεν.

Καί τά παρόντα Μεγαλυνάρια

Τόν μέγαν Κωνσταντῖνον σὺν τῇ μητρὶ, Ελένη τῇ θεΐα, τοὺς προστάτας τῶν εὐσεβῶν, καί ἀσεΐστους βάσεις, τῆς εὐσεβούς θρησκείας, εὐφῆμως κατ' ἀξίαν ἀνευφημήσωμεν.

Δώρησαι, Θεοστεπετε βασιλεύ, τοῖς μνήμην τελοῦσι, τήν αγίαν σου σαῖς λιταῖς, ἀφῆσιν πταισμάτων, καί τῶν δεινῶν τήν λύσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τόν φιλόανθρωπον.

Ὀρφανῶν υπέρμαχον καί πτωχῶν, θησαυρόν σέ μέγαν, ἀπορούντων τέ φροντιστήν, αἰχμαλώτων ρύστην, καί ταπεινῶν προστάτην, εἰδότες σέ τιμῶμεν, ὦ Ἰσαπόστολε.

Πλήρης γενομένη αγιασμοῦ, Ελένη θεοφρον, ἰαμάτων βλύζει κρουνοὺς, δί' ὧν ἀποπλύνεις, δυσώδεις ἀσθενείας, τῶν σέ ἀνευφημούντων, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Πάντες σέ τιμῶμεν χρεωστικῶς, θεΐε Κωνσταντίνε, ὡς ἀνάκτων θεοσεβῶν, πρῶτον καί κρηπίδα, τῆς πίστεως τῆς θεΐας, σὺν τῇ μητρὶ Ελένη, ὑμνοῖς γεραίροντες.

Θεοτοκίον

Ἰλεως γενοῦ μοί τῷ ταπεινῷ, ὅτι πλήν σου ἄλλην, οὐ γινώσκω καταφυγήν, ὁ ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις πεπλησμένος ἐλέησον μέ μόνη, χριστιανῶν ἡ ἐλπίς.

Τό Τρισάγιον

Ἄγιος ὁ Θεός, Ἄγιος Ἰσχυρός, Ἄγιος Αθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς. (τρεῖς φορές)

Δόξα Πατρὶ καί Υἱῷ καί Αγίῳ Πνεύματι.

Καί νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρισον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἄγιε, ἐπισκεπε καί ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καί Υἱῷ καί Αγίῳ Πνεύματι.

Καί νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, αγιασθήτω τό ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου, γεννηθήτω τό θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον, καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί

ημείς αφίεμεν τοίς οφειλέταις ημών, καί μή εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν
αλλά ρύσαι ημάς από τού πονηρού.

Ο Ιερέύς Ότι Σου εστιν η βασιλεία καί η δύναμις καί η δόξα τού Πατρός καί τού
Υιού καί τού Αγίου Πνεύματος, νύν καί αεί καί εις τούς αιώνας τών αιώνων.

Καί τό Τροπάριον. Έχος δ΄.

Τού Σταυρού σου τόν τύπον, εν ουρανώ θεασάμενος, καί ως ο Παύλος τήν
κλήσιν, ουκ εξ ανθρώπων δεξάμενος, ο εν βασιλεύσιν απόστολός σου, Κύριε,
βασιλεύουσαν πόλιν, τή χειρί σου παρέθετο, ήν περίσωζε διά παντός εν ειρήνη,
πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλόανθρωπε.

Ο Ιερέύς μνημονεύει. Είτα εκτενής, καί απόλυσις, καθ ήν ψάλλομεν τό παρόν
Προσόμοιον.

Έχος β΄. Ότε εκ τού ξύλου σέ νεκρόν

Δεύτε ανυμνήσωμεν πιστοί, τούς τών ευσεβών βασιλέων, προστάτας δεύτε
φαιδρώς, τούτους ευφημήσωμεν, αναβοώντες αυτοίς Κωνσταντίνε θεοστεπτε,
θεοφρον Ελένη, παύσατε δεόμεθα, κακών τήν πρόοδον, θλίψεων πραύνατε
σάλον, καί τοίς αιχμαλώτοις τήν ρύσιν, ταίς λιταίς ημών νύν χορηγήσατε.

Έχος πλ. δ΄.

Δέσποινα προσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από
πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Έχος β΄.

Τήν πάσαν ελπίδα μου, εις σέ ανατίθημι, Μήτερ τού Θεού, φύλαξον μέ υπό τήν
σκέπην σου.

Ο Ιερέύς: Δί ευχών τών αγίων πατέρων ημών, Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός,
ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.